

sig om Overgang fra bestemt Straffetid til Forvaring paa ubestemt Tid, dør maa man efter min Mening have den sikreste Garanti, man kan skabe. Og det er og bliver nu en Gang Domstolene. Men jeg har forstaaet paa det ærede Medlem Hr. Sundbo, at den højtærede Justitsminister andetsteds har udtalt sig forhandlingsvillig om disse Spørgsmaal. Derfor gaar jeg ogsaa til Forhandling om dette med Haab om at faa noget godt og tilfredstillende ud deraf.

Det maa være en Betingelse for, at disse nye Tanker kan sejre, at Domstolene, som skal føre disse Bestemmelser ud i Livet, som skal skabe Grundlag for dem, som skal træffe Bestemmelse, om de overhovedet skal anvendes, føler sig trygge paa, at de ikke prisgiver Individet til Vilkaarlighed; og en Ting, som er en uomgængelig Betingelse — det nærer jeg ikke Tvivl om —, er, at Instituttet hos Domstolene vækker Tillid. Vi har jo herhjemme haft Eksempler paa, at Bestemmelser, man har sat ind i Lovgivningen, hos Domstolene er mødt med en saadan Mistillid, at de praktisk talt ikke er blevet anvendt. Jeg tænker paa Pryglestraffen. Og man har ogsaa fra Norge Eksempler, som er nævnt enten i Motiverne, eller maaske det er i Landsdommer Krabbes Artikel i Ugeskrift for Retsvæsen, og som viser, at man oppe i Norge har været overordentlig bange for at bruge en Bestemmelse, der gik ud paa noget lignende; det var jo ikke helt det samme.

Om Straffene har jeg endnu en Bemærkning at gøre. Det er med Hensyn til Bødestraffene. Indførelsen af Dagsbodssystemet er et meget interessant Forsøg paa at løse et Problem med Hensyn til Bødestraffene, som man allerede havde klart for Øje i 1865, da man talte om, at hvis en Grosserer skulde have en Bøde, som svarede til de 10 Rigsdalers Bøde, som Arbejdsmanden fik, saa skulde Grossereren have en Bøde af mindst 100 Rigsdaler. Det var Højden af, hvad man den Gang kunde svinge sig op til, naar man saadan løseligt skulde nævne et Eksempel paa en høj Bøde. Nu vilde man jo nævne meget større Tal. Jeg tror imidlertid ikke paa, at dette System vil vise sig praktikabelt.

Det at skulle gaa hen til Skattevæsenet og spørge, hvor stor en Indtægt vedkommende har, og derefter regne ud, hvor stor hans Dagsindtægt har været, og saa give ham Bøde i Forhold til denne,

vil allerede af den Grund være upraktisk, at de Oplysninger, Skattevæsenet har — hvis det er dør, man skal hente Oplysningerne —, er for gamle. De vil i en lang Række af Tilfælde være for gamle, ikke mindst i Tider, hvor Konjunkturerne svinger meget stærkt. Man vilde under Krigsaarene have kunnet staa overfor en Gullaschgrosserer, som i Øjeblikket maaske tjente 1 000 Kr. om Dagen, og som Aaret forud ikke havde tjent mere end 2 Kr. om Dagen; hvorledes vilde man konstatere hans Indtægt?

Det er efter min Mening saare vanskeligt at faa Domstolene til at idømme to eller tre Dagsbøder for at køre i for kort Sving ind fra Kongens Nytorv til Østergade, saafremt det fører til, at vedkommende, hvis han har en Dagsindtægt paa 4 000—5 000 Kr., da skulde betale 15 000 Kr. for den Fornøjelse at køre i kort Sving. Saa vilde man vistnok sige, at det var lidt urimeligt, selv om man er Tilhænger af Bødestraffens Forholdsmæssighed. Det er ikke gjort alene med at stille Sagen op paa den Maade. Man maa søge at finde en rimelig Udmaaling af Bødestraffen. Det kan have sine store Vanskeligheder bl. a. ogsaa, fordi selv om to Individer har ganske de samme Indtægter og er aldeles ens situeret, kan deres Evne til at betale være ganske overordentlig forskellig indbyrdes.

Til Lovens specielle Del skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger, men kun, som det hed i gamle Dage, forbeholde mig alt fornødent. Der er en hel Række af Bestemmelser, som jeg kunde ønske anderledes, men det skal jeg ikke trætte det høje Ting med. Det mener jeg hører hjemme i Udvalget. Jeg skal kun sige, at det forekommer mig, at Straf for Forbrydelser mod Statens Sikkerhed og alt, hvad der hører hjemme i den Omegn, er blevet for lempelig, ligesom jeg beklager, at man har ladet Blasfemi-bestemmelsen glide ud. Jeg anser den Ordning, man har truffet med Berigelsesforbrydelserne, for at være et Fremskridt, men skal i øvrigt ikke fortabe mig i en Drøftelse deraf.

Med Hensyn til dette, at Drab efter Begæring i visse Tilfælde kan være strafrit, maa jeg sige, at jeg er betænkelig ved denne Bestemmelse. Jeg forstaaer godt, at man kan komme ind paa Tanken, idet vi jo alle kender disse Eksempler paa haabløst syge, om hvem man siger, at Døden vilde være en Lettelse, og at dette at bringe Døden i Virkeligheden var den smukkeste Velgerning, man kunde yde et